

8

LETNIK XXV.
1988 - 1989

LETNIK XXXV. 1988 - 89
APRIL 1989
ŠTEVILKA 8

VSEBINA

Stana Vinšek: Pomladna	209
Mima Kapelj: Sončni cekini	210
Franci Lakovič: Ob potoku	211
Meta Rainer: Zajček	212
Marjanka Rebula: Hrošček na obisku ..	213
Jelka Bakula: Mamici	215
Popravek pesmi V.T. Arharja: Zabava ..	216
Danilo Gorinšek: Žalostna šaljivka	217
Kotiček za najmlajše: Vera Poljšak: Tačkove športne igre	218
Slikarske veščine	219
Labirint	220
Barve	221
Zapojmo veselo: Janez Bitenc: Trije mucini repki	222
Neva Lukež: Lev	227
Marij Čuk: Cepetepenogica	228
Novosti na knjižni polici: Marij Čuk: Delček zgodovine	229
Pogumno na morje: David Poljšak: Spoznajmo jadrnico	230
Šolarji pišejo	232
Urednikova beležnica	238
Za bistre glave: Branko Lakovič: Uganke in zanke	239
Nagradna uganka: Vera Poljšak: Kvadratki	3. stran platnic

Ilustracije za osmo številko Galeba so naredili: Vesna Benedetič (str. 217); Barbara Boneta (str. 227); Marjanca Jemec Božič (str. 210); Liana Drašček (str. 211); Leon Koporc (str. 215); Borut Pečar (str. 212, 228); Marjanka Rebula (str. 214); Jelka Reichman (str. 223, 224, 225, 226); Bine Rogelj (str. 209); Magda Tavčar (str. 218, 219, 220, 221, 3. st. pl.).

PRILOGA

Općine — besedilo: Evgen Dobrla, slike: Lojze Abram.

NASLOVNA STRAN

Mojca Mihalič, 5. r. COŠ "F. Venturini" —
BOLJUNEC

Stana Vinšek

Ilustr. Bine Rogelj

Pomladna

ZOPET PRIŠLO JE K NAM MLADOLETJE,
SONCE PREBUJE ZELENJE IN CVETJE,
TRAVNIK IN VRT IN LIVADA SVETI —
CVETI ŠE TI!

KMETIČ NA POLJU ORJE IN SEJE,
HALJE ZELENE TKEJO SI VEJE,
DROBNA ČEBELA IZ PANJA HITI —
DELAJ ŠE TI!

POJEJO PTIČKI NA VEJICI VSAKI,
POJE SI VETER, KO PLEŠE Z OBLAKI,
POJE KAR RASTE, BRSTI IN KALI —
POJ SI ŠE TI!

SMEJE SE SONCE IZ SINJE VIŠINE,
SMEJE SE SNEG IZ DALJNE PLANINE,
SMEJE SE VAL, KI IZ TAL ŽUBORI —
SMEJ SE ŠE TI!

SANJIJO KLICE O ŽETVI BOGATI,
SANJAJO TRTE O GROZDJU IN BRATVI,
SANJA VSAK CVET, DA V SAD DOZORI —
SANJAJ ŠE TI!

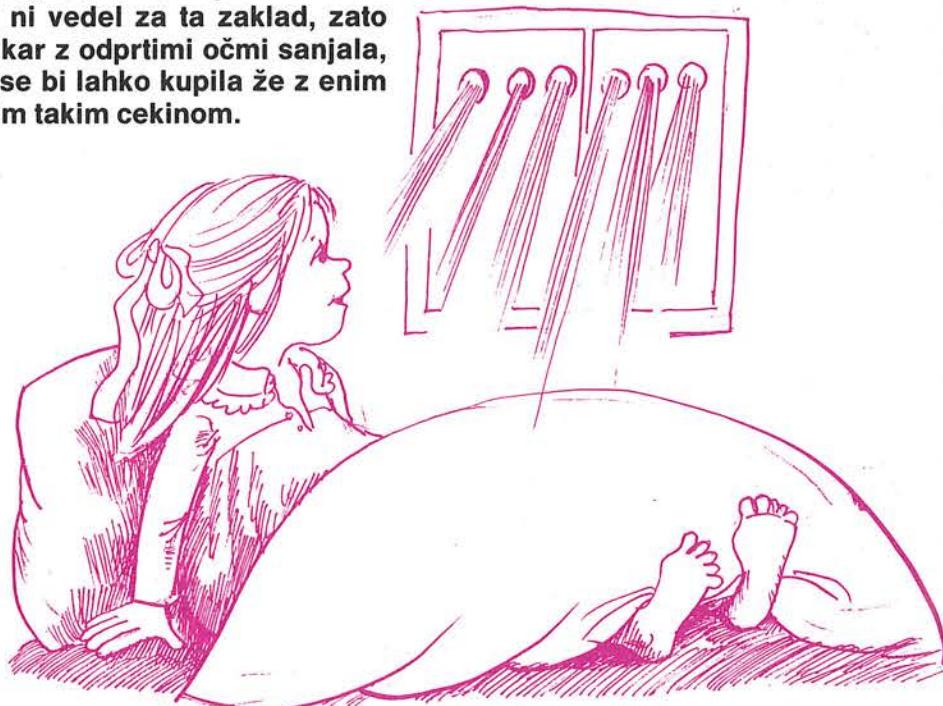

Sončni cekini

Okno sobe, kjer sem spala, ko sem bila še otrok, je škililo proti Nanosu. Bilo je majhno, zaščiteno z železnimi križi in lesenimi oknicami. Na vsaki oknici so bile izrezljane tri majhne luknje. Ko je zgodaj zjutraj sonce prilezlo nad Nanos, mi je prav skozi te luknje podarilo šest, kot zlato sijočih cekinov. Zarisalo jih je na steno, ob katero je bila prislonjena postelja. Sprva so bili cekini malce medli in jajčaste oblike, ker pa je sonce vedno bolj sililo v okno, so postajali okrogli, lepi in čisti, kot bi bili pravi. Nihče drug ni vedel za ta zaklad, zato sem kar z odprtimi očmi sanjala, kaj vse bi lahko kupila že z enim samim takim cekinom.

Lahko bi dobila lutko, ki hodi in pove svoje ime. Ali pa tako, ki ima prave lase in bi jo lahko česala. Končno bi si kupila tiste lakaste čeveljce s pentljoi, ki sem jih videla v neki izložbi, zraven pa še rožnato obleko, z volani na rokavih, tako, kot jo nosi deklica na koledarju. In čokolade! Čokolade bi kupila toliko, da bi jo domov pripeljali kar s tovornjakom.

Cekini na steni so postajali vse bolj sijoči in lepi in njihov lesk me je dražil v oči.

čnimi cekini porazgubile v spo-kojno šlestenje listov.

Danes tistega bresta ni več. Na prostranem travniku so zgradili nove stanovanjske hiše, pa tudi oknice z luknjami so zamenjali. Zob časa jih je namreč do kraja obdelal. Marsikaj se je spremenilo, samo sonce še vedno vsako jutro prileže na Nanos. Kdo ve, če ima kje kako drobno, zaspano deklico, ki ji skozi oken-ske linice podarja sanjske cekine? Meni se ni posrečilo, da bi jih snela s stene in jih spravila v mošnjiček. Kljub temu pa imam zaklad. Takega, kot ga imajo vse mame in vsi očki na svetu in ki mu drugače pravimo tudi... otroci.

Kaj pa mami? Mami bi kupila ogrkico iz biserov. Morda celo tako, da bi zanjo plačala tudi dva cekina, ampak samo pod pogojem, da mi ne bi nikoli več rekla: »Smrklija!«

Za očeta ni dvoma. Kupila bi mu nov pisalni stroj, ki čisto poti-ho tipka in ki se ne pokvari za vsako figo, še zlasti, ko se sama igram z njim.

Toda soncu se je mudilo. Ko sem bila že gotova, da vem, kaj bi rada kupila z njegovimi zlatni-ki, se je premaknilo za košato krošnjo starega bresta, ki je ra-sel malo niže, na travniku za hišo. Sanje so se skupaj s son-

Franci Lakovič

Ilustr. Liana Drašček

Ob potoku

Ob potoku steza pelje,
voda v strugi kamne melje.
Vodni valčki se igrajo,
preko kamenčkov skaklajo.
Goska perje si umiva,
polžek se pred raco skriva.
Žabe, žabci dolgoraki
v skokih vedno so prvaki.
Ribica veselo plava,
saj jo čaka športna slava.
Ker je hitra, brž uide,
preden ščuka do nje pride...
Kaj še vse se tam godi,
jutri gledat bomo šli.

ZAJČEK

Zajčka drobnega
imam,
z njim na soncu
se igram.
Nima repka,
nima nog,
vendar skače
naokrog.
Če mu rečem:
zajček, stoj!
me uboga
kar takoj.

Hrane nič
ne potrebuje,
sončece
mu zadostuje.
Živ kot živo
je srebro,
ni ujeti
ga lahkó,—
pa — če skoči
ti na nos,
mu vseeno
nisi kos!

Ko počiva
zajček moj,
v žepu nosim
ga s seboj.

Ali radi
bi imeli
zajčka takega
še vi?
V róke bi
zrcalce vzeli,—
sonce vam ga
naredil!

Hrošček na obisku

Kobilica je sedela pod svojim listom in jedla zajtrk. Tedaj je nekdo potrkal: Tok, tok!

"Naprej", je rekla kobilica.

Izpod lista sta prilezla dva zelena hrošča. Eden je bil večji, s pentljico na glavi, in to je bila mama hroščica, drugi je bil manjši, z majhnimi očmi, in to je bil sinček hrošček.

"Dober dan, kobilica", je rekla mama hroščica. "Nekaj bi te prosila. Po travniku moram poiskati kaj za pod zob, pa nimam kam dati malega. Je lahko tačas pri tebi?"

"Seveda", je rekla kobilica. "Ti kar brez skrbi pojdi."

"Hvala, adijo", je rekla mama hroščica in odlezla.

Hrošček pa je razprl krilca in odletel na mizo. Potem je gledal kobilico, kako je namakala medene piškote v mleko in jih jedla.

"Boš tudi ti enega?", je vprašala kobilica in mu ponudila piškot. Hrošček ga je vzsel, nato pa ga PLUMF vrgel v skodelico, da je mleko pljusknilo kobilici v obraz.

"Si nagajivček, kaj", je rekla kobilica in si obrisala mleko s tipalk. Dvignila je hroščka in ga dala z mize na tla. Nato je spila še preostalo mleko in hotela vstati, da bi spravila piškote v omaro.

Pa ni mogla vstati s stola. Hrošček ji je s bilko privezel nogo na stol.

"Ja ti!" je zaklicala kobilica, "spet si mi eno nakuhal", in si odvezala nogo.

"Hm, najbolje bo, da mu preberem pravljico, tako ne bo imel časa nagajati", je pomislila kobilica.

A ravno ko je to premišljala, je opazila, da hroščka ni nikjer več. Zlezel je bil izpod lista na travnik. "Joj!" je zavpila kobilica in skočila za njim. Ravno pravočasno je bilo. Hroščka je našla, ko je hotel botro pikapolonico zbosti s trnom v zadnjo plat.

"Greva", je rekla kobilica, vzela hroščka v naročje in skočila spet pod list.

"Zdaj pa bodi priden", je rekla in ga posadila na stol.

"Bom", je rekel hrošček. Kobilica je vzela knjigo pravljic, sedla

na drugi stol in začela brati. Hrošček pa je zletel s stola na najvišjo polico v omari.

TRESK! je zaslišala kobilica in skočila pokonci.

Na tleh je ležala posoda za sladkor, sladkor pa je ležal raztresen vse naokrog.

"Joj!" je zavpila kobilica. Hrošček pa je že porival iz omare drugo posodo, na kateri je pisalo KORUZNA MOKA.

"Nikar!" je zavpila kobilica, a tudi ta posoda je sfrčala z omare na tla. BUNF in koruzna moka se je raztresla širom naokrog.

"Dovolj!" je zaklicala kobilica in skočila k omari. Pa ni pomagalo. BUNF, PLEMF, TRESK je kar naprej padalo iz omare, na tleh pa so ležali raztreseni še ajdova moka, ržena moka, zdrob in sol.

Nenadoma pa ni z omare padlo nič več. Kobilica, ki se je držala za glavo od obupa, je pogledala navzgor. Hrošček je mirno sedel in jedel iz še zadnje posode, ki je stala na omari. Na njej je pisalo MARMELADA IZ ROBIDNIC.

Kobilica je sedla na stol in gledala vse, kar je bilo raztreseno po tleh. Glavo je dala med tipalke.

"Kaj pa je?" je rekel hrošček z vrha omare, kobilica pa se ni hotela pogovarjati. Bila je jezna in žalostna.

Hroščku pa je bilo žal, da je kobilica žalostna. Začele so mu teči debele solze in kmalu je začel na ves glas jokati.

"Zakaj pa jokaš?" je rekla kobilica.

"Ker si žalostna!" je še bolj zajokal hrošček. "Saj sem se samo iglau!"

"Veš kaj, nič ne jokaj", je rekla kobilica, "zdaj bova vse to lepo pometla in pospravila, potem pa ne bom več žalostna."

In res je vse pometla in pospravila, hrošček pa ji je pomagal in nič več nagajal. Nato sta sedla k mizi in pojedla vsak kos kruha, namazanega z marmelado iz robidnic.

Tako sta kobilica in mali hrošček postala prijatelja.

Jelka Bakula

Ilustr. Leon Koporc

Mamici

**Misli so moje
kakor marjetke,
drobne in nežne,
kakor so cvetke.**

**Mami za praznik
šopek povijem,
želje iskrene
s poljubi odkrijem.**

**V srečo se skupno
želja prelijе,
mamica moja
me k sebi privije.**

POPRAVEK

Spet je hudo in grdo ponagajal tiskarski škrat, ki zadnje mesece kar poplesava po Galebovih straneh in povzroča nepopisno škodo, spravlja v obup urednika in v upravičeno jezo prizadete avtorje.

V letošnji Galebovi ferbuarski številki 6 je na strani 154 resno pohabil in okrnil eno najlepših in najvedrejših pesmic pesnika Vojana Tihomirja Arharja "Zabava". Na koncu prvega dela pesmi so odpali kar trije verzi, zadnji verz "krasno modro in rumeno" pa je prikrojen kar po svoje in brez rime.

Avtorju pesmi in bralcem sem za nenamerno napako dolžan popravek, zato ponovno objavljam dopolnjeno pesmico v celoti.

Urednik

Vojan Tihomir Arhar

ZABAVA

Lumpi skoči v San Francisko,
kjer odprt je znani diskos,
velik tam igra orkester,
a program je noči pester.
Pleše kužek bugi - vugi,
zvijajo se tudi drugi,
vsak drugače z repom migata
in s pogledom vročim šviga
gor in dol, po vsej dvorani,
kjer so zdaj hovhovi zbrani
pa havhavke iz vseh krajev
od Madrixa do Havajev.
Psičke, vitke kot princeske,
divje nosijo pričeske,
če so zraven kaj bogate,
še ovratnice so zlate.
To je hrupa, smeha, gneče,
ko luči žarijo rdeče,
bele, modre in rumene,
lila, mavrične, zelene,
hrupna solo je kitara,
da kosmate uhlje para.

Naša vas je čudno tiha,
sliši se, ko trava diha,
saj nikjer nihče ne laja,
tudi mačkam ne nagaja;
kuži vsi so v super diskusu,
onkraj luže - v San Francisku!

Danilo Gorinšek

Ilustr. Vesna Benedetič

ŽALOSTNA ŠALJIVKA

EJ TO BO SMEHA, HA HA HA!
KAM ŠTORKLJA Z DIMNIKA VIHRÁ?
SRED TRATE — ŽABA MALA,
HA HA — JE ŽABA MALA...

EJ TO BO SMEHA, HE HE HE!
JE ŠTORKLJA Z DIMNIKA — GORJE! —
NA TRATO PRIFRČALA,
HE HE — JE PRIFRČALA...

EJ TO BO SMEHA, HI HI HII!
SRED TRATE ŽABICE VEČ NI,
JO ŠTORKLJA JE KONČALA,
HI HI — JO JE KONČALA...

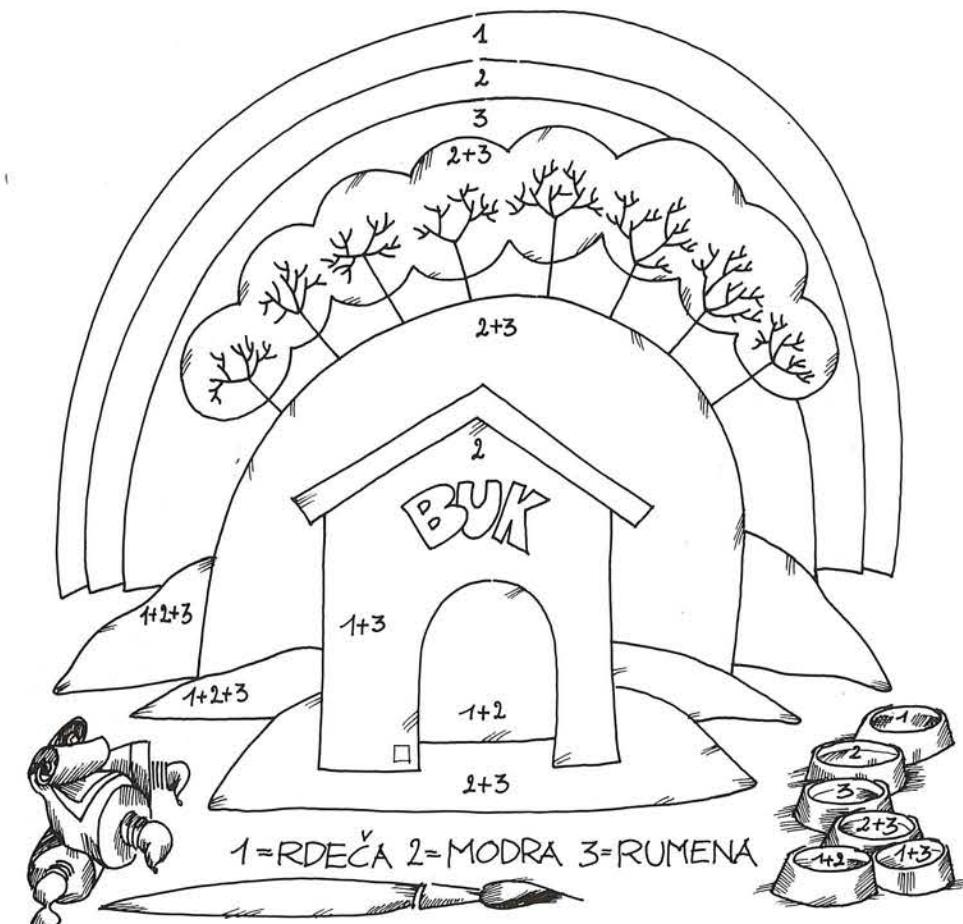
EJ TO BO SMEHA, HO HO HO!
NA DIMNIK ŠTORKLJA SPET NATO
JE SITA SFRFOTALA,
HO HO — JE SFRFOTALA...

EJ TO BO SMEHA, HU HU HU!
ČE ZDAJ BO IZ ŠTORKLJE KAJ GLASU,
GOTOVO BO — REGLJALA,
HU HU — ZDAJ BO REGLJALA...

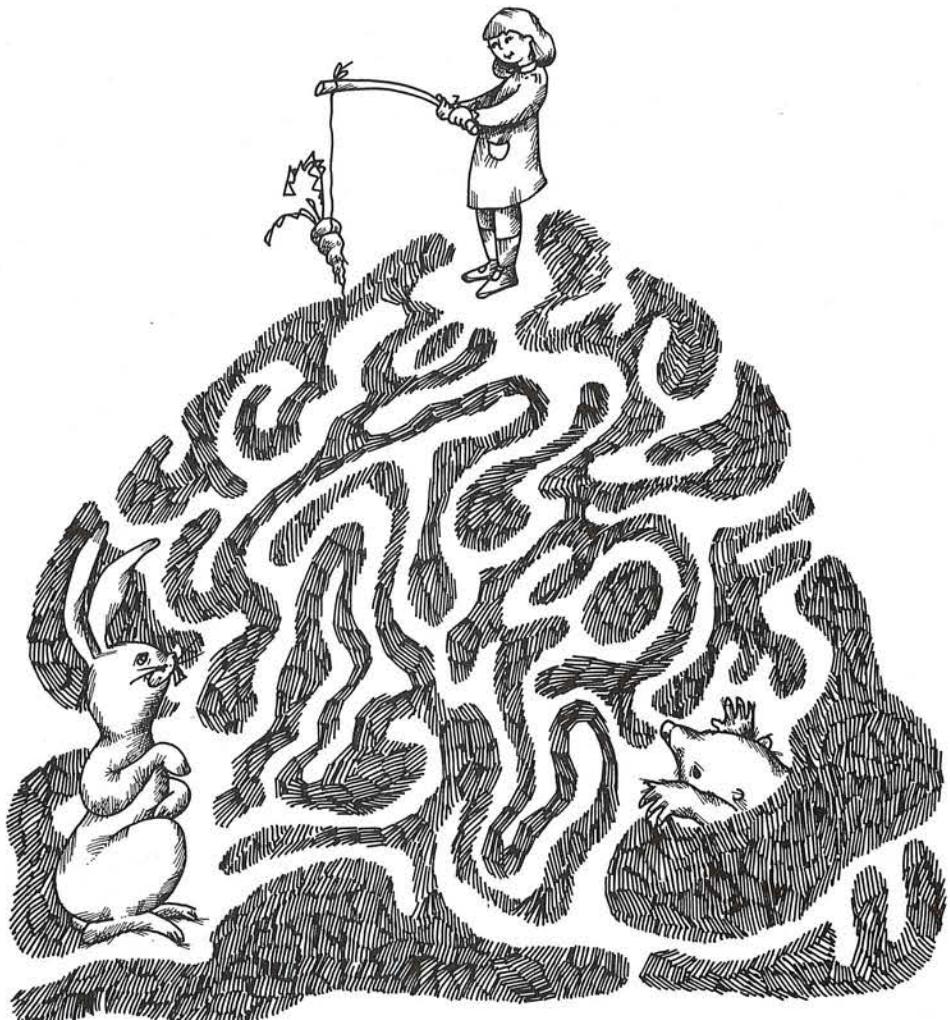

SLIKARSKE VEŠČINE

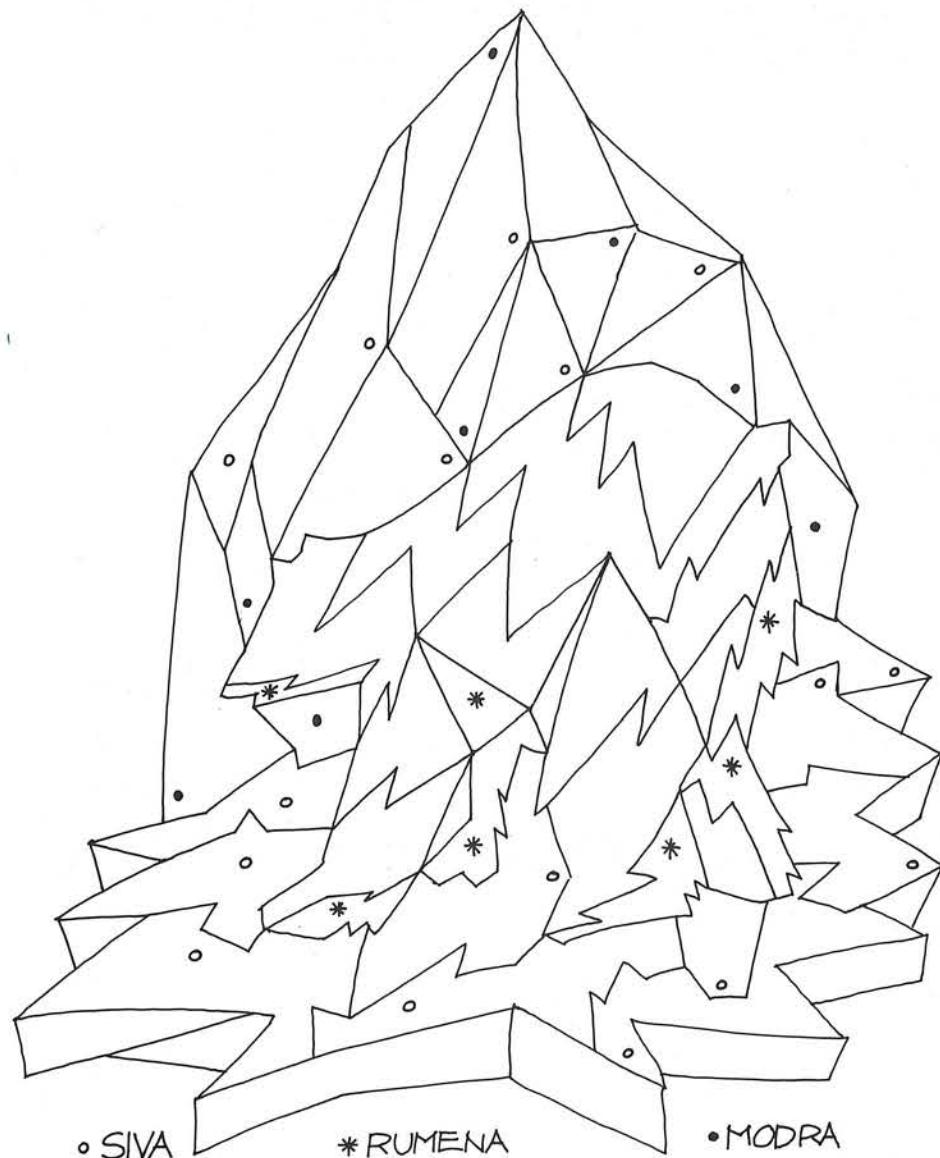
DOBRO PROUČI NAVODILA IN POBARVAJ Z VODNIMI BARVICAMI.

LABIRINT

KDO BO PRVI PRIŠEL DO KORENJA?
ZAJČEK ALI KRT?

BARVE

ENAKI ZNAKI ODGOVARJajo ENAKI BARVI.
POTRUDI SE IN POBARVAJ!

Trije mucini repki

Muca Pika je imela tri mucke: eno čisto belo, eno čisto črno in eno pisano. Bile so tako lepe, da takšnih muc ni bilo daleč naokrog. Še prav posebno pa so bili lepi njihovi repki. Košati in pri vrhu zavihani, so se šopirili na koncu mucinih trupov. Kadar so z njimi pomigale, se je zdelo, da so kot zastavice, ki se vijejo v vetru.

Muce so vedele, da imajo lepe repke in zato so bile nanje zelo ponosne. Kadar so prikorakale

mimo ogledala, so se pogledale vanj in zamijávkale:

»Hm, to smo lepe, kaj lepe, me smo najlepše muce na vsem svetu!«

Te muce pa niso bile samo lepe. Bile so tudi zelo bistre. Do mišjega lova, ali do kakšnega drugega pametnega opravila jim res ni bilo, so pa zato pesnikovale, plesale balet, in kadar so bile pri volji, tudi pele. Zadnje dni je bila v modi ta-le pesmica:

1. Me smo mu-ce, le-pe mu-ce, a najlepši je naš rep,
2. Kdor nas vidi vsak nam reče: res ste lepe muce tri!

skrbno po-če-san in zlikan, kadar gremo na potep.
A ko vi-di na-še repke, ves začu-den o-strmi.

Ko so jih zagledali ljudje, ki so hodili tod mimo ter slišali njihovo petje, so še posebej vrgli oči na mucine repke in govorili:

»Saj so res lepi! Nekaj posebnega je na njih. Kar svetijo se. Takšnih še nismo videli!«

Muce so dobro vedele, da imajo veliko občudovalcev. To so tudi pokazale. Kadarkoli jih je kdo pogledal, so ponosno dvignile glave, jih nagnile malo na stran, se zravnale zasukale repke, naredile nekaj baletnih kora-

kov in se ustavile. Kot prave manekenke.

Občudovalci so zaploskali, nekateri pa, ki jim je bila ta mačja igra še posebno všeč, so zaklicali:

»Muce še, muce še!«

Nekega dne se je stara muca spomnila, da ima na podstrešju star gramofon. Prinesla ga je dol in dala nanj gramofonsko ploščo. Oglasila se je godba in muce so zakorakale po taktih veselih zvokov. Tako strumno so se obnašali tudi njihovi repki. Bil je enkraten prizor. Ko so veseli zvoki iz gramofona utihnili, so se oglasile same s svojo pesmico:

Me smo muce,
lepe muce,
a najlepši je naš rep,
skrbno počesan in zlikan,
kadar gremo na potep.

Kdor nas vidi,
vsak nam reče:
res ste lepe, muce tri!
A ko vidi naše repke,
ves začuden ostrmi.

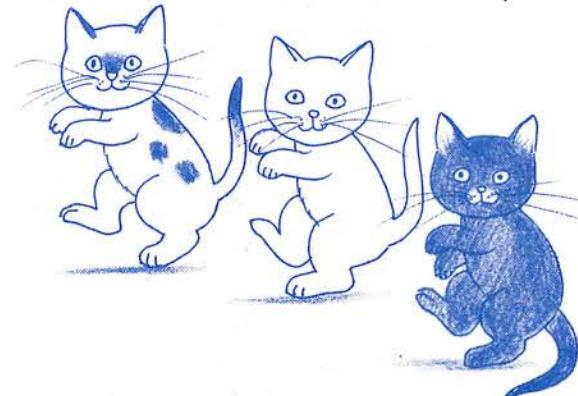
Zdaj so z mucami vred zapeli še poslušalci in preden so odšli, so še enkrat zaploskali. Veseli in židane volje so hiteli dalje po svojih opravkih. Mimo pa so že prihajali drugi in mačje igre so se ponavljale ves dan, do kasnega popoldneva, ko so na smrt utrujene zlezle nazaj v košaro. Repke so naravnale tako, da so se videli iz košare. Ko jim je stara muca zavrtela na gramofonu še ploščo z uspavanko, so muce v hipu zaspale.

Bila je krasna noč, pravzaprav, bile so krasne sanje; vse, kar so doživele čez dan in še kaj

drugega, kar so si že lele, se je mucam prikazalo v sanjah.

To noč, na primer, se jim je pokazal mačji princ, ves v bleščeči opravi. Z nasmehom je prihajal k njim, se jim poklonil in vsaki muci posadil na glavo zlato kronico, na repek pa privezal zlato pentljko. Povabil jih je s seboj in s kočijo, v katero je bilo vpreženih dvanajst belih muc, popeljal k sebi v mačji grad. Dvorjani so jih sprejeli z godbo in z vsemi častmi.

Potem so se mucе zbudile. Pravzaprav ne same. Zbudila jih je vesela muzika, ki jim jo je mati zavrtela na gramofonu. »O, kako lepo je bilo, kako neskončno lepo je bilo na mačjem gradu!« so mijavkale mucе in hóp, hóp, posakale iz koša k zajtrku. Še predno pa so začele jesti, so iz samega veselja, da živijo, zapale:

Me smo mucе,
lepe mucе,
a najlepši je naš rep,
skrbno počesan in zlikan,
kadar gremo na potep.

Kdor nas vidi,
vsak nam reče:
res ste lepe, mucе tri!
A ko vidi naše repke,
ves začuden ostrmi.

Začel se je nov dan, na las podoben vsem prejšnjim. Prišla je noč, toda čisto drugačna od včerajšnje. To si bodo mucе do smrti zapomnile.

V mesto je prikorakal črn mož s košem na rami. Cop, cop, cop... so udarjali njegovi koraki po cesti, ki je bila čisto prazna. Žive duše ni bilo na njej razen črnuha s košem. Vsi so že spali. Na nebu je bila polna luna in metala na zemljo svojo srebrno svetlobo. Črn mož zagleda na oknu košaro in tri repke, ki so kukali iz nje. V mesečini so se svetili, kot da bi bili iz čistega srebrà.

»Glej jih, šmenta! Srebrni repki! Takšnih še nisem videl!« je vzklknil črni mož in si pomel

1. OPĆINE — Ob pomembnem križišču, kjer se srečajo Tržaška, Sežanska in Proseška cesta, se naglo razvija največje naselje na tržaškem Krasu: Općine. Najstarejši zapis, ki omenja ta kraj, je iz leta 1310. Domneva se, da sega nastanek tega naselja še v dobo, ko so se naši predniki naselili v te kraje. Prvi, ki so se tam ustavili, so si verjetno poiskali zavetje v pečini, saj jim je ta nudila varno zaklonišče. Pozneje se je »Ob pečini« razvila naselbina. Ime »Ob pečini« je morebiti osnova za današnje Općine.

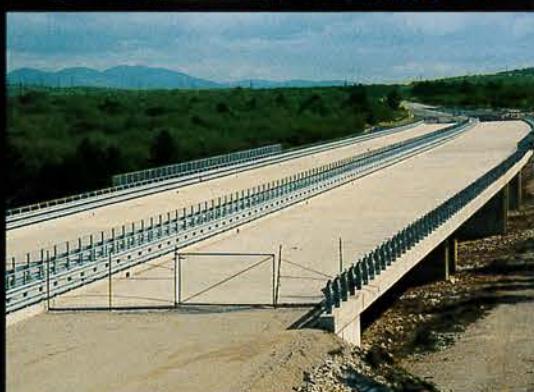
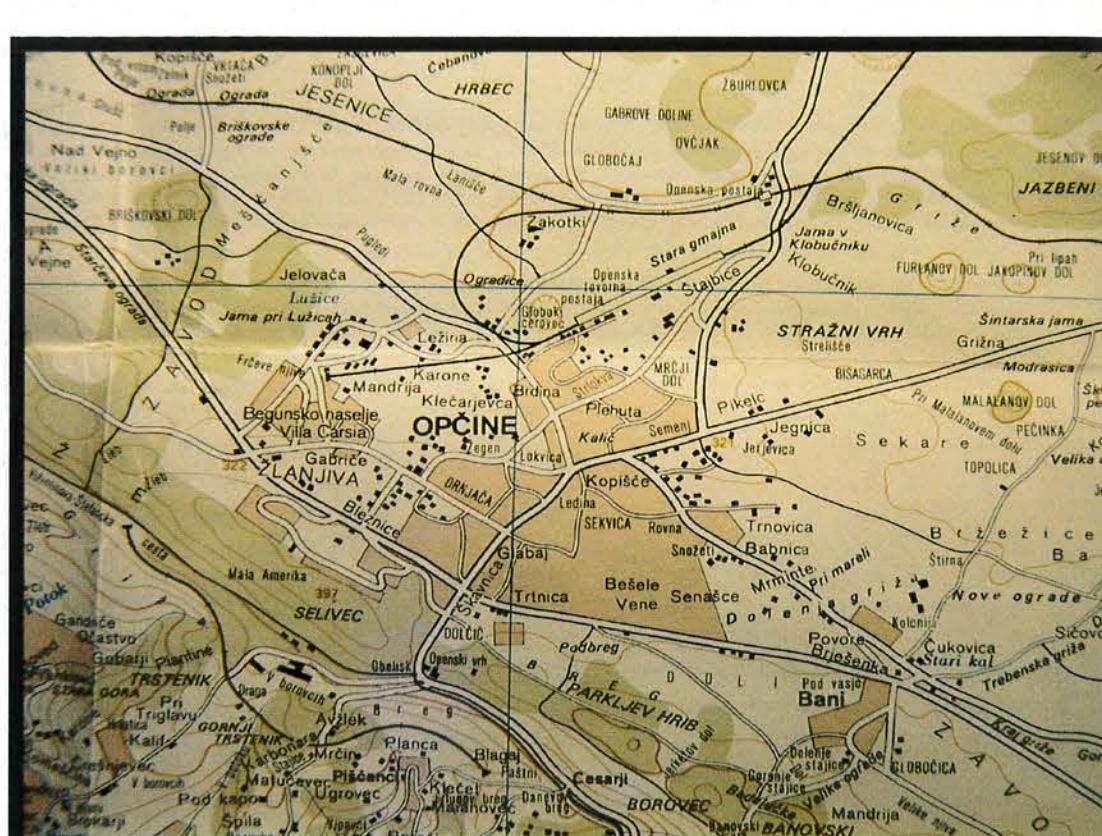
V preteklosti so se Openci preživili predvsem s poljedelstvom in živinorejo. Sprva so strehe prekrivali s slamo, kasneje s kamnitimi škriami. Hiše so gradili drugo ob drugi. Skupino hiš je družil »berjač« (dvorišče) in »širna« (vodnjak). V »širno« se je stekala deževnica s streh. Na sliki: topografski zemljevid Općin.

3. OPĆINE — Na kraškem svetu so imeli Openci premalo plodne zemlje, zato so že v davni preteklosti silili preko Vrha pri Obelisku v rodovitni Breg in si sčasoma osvojili svet na Trsteniku, Škorklji, Škalšanti tja do Rojana. Na sliki: Obelisk, ki so ga postavili leta 1830 ob odprtju popravljene in razširjene Dunajske ceste.

2. OPĆINE — Za napajanje živine so uredili več kalov. Odkar so Openci opustili živinorejo, so kale zasuli. Na sliki: Brdina, kjer je do leta 1927 bil velik kal. Na pustno soboto zadnja leta na Brdini nagrajujejo pustne vozove in šeme.

5. OPĆINE — Z Općin vodi še Bazoviška cesta proti Reki in Repentaborška cesta preko Dutovelj v Vipavsko dolino. Med Obeliskom in Općinami seka Tržaško cesto široka obkrožna cesta, ki povezuje Trst z Italijo. V bližini Općin gradijo še dva kraka avtoceste: eden bo vodil v Ljubljano in drugi v Trst. Na sliki: krak avtoceste proti Trstu.

4. OPĆINE — Hiter razvoj tržaške luke je zahteval dobro cestno povezavo z zaledjem. Zato so speljali novo cesto po strmem bregu Škorklje do Općin in jo povezali z Dunajsko cesto. Na sliki: glavna prometna žila na Općinah je Narodna ulica. Pravijo ji obenem Sežanska cesta in tudi Dunajska cesta.

7. OPČINE — Štiri leta poprej pa so pozvezali Opčine s Trstom s strmo električno tramvajsko progo. Openski tramvaj je omogočil udobno in hitro vezvo s Trstom. Na sliki: tramvajska postaja na Opčinah.

9. OPČINE — Župna cerkev ob Proseški cesti je iz leta 1805. Tam je stala poprej manjša cerkev s pokopališčem. Po drugi vojni so naselili na Opčinah mnogo benguncev. Prebivalci italijanske narodnosti imajo od leta 1958 svojo cerkev v ul. Carsia. Odtelej sta na Opčinah dve župniji. Na sliki: župna cerkev posvečena sv. Jerneju.

11. OPČINE — Za potrebe obeh narodnosti deluje v kraju več šol. Slovensko šolsko mrežo sestavljajo otroški vrtec, osnovna šola France Bevk in srednja šola Srečko Kosovel. Šport goji mladina pri športnem društvu Polet. Uveljavlja se predvsem v kotalkanju in v košarki. Na sliki: igrišče društva Polet ob Repentaborški cesti.

13. OPČINE — Leta 1944 so zavezniška letala dvakrat bombardirala Opčine. Še hujše je bilo za Opence od 28. aprila do 3. maja 1945, ko so enote Jugoslovanske ljudske armade premagale in zajele v srditih pouličnih bojih močno nemško posadko. Pri strelišču na Pikelcu je v različnih dobah padlo mnogo žrtev fašizma in nacizma. Na sliki: opensko strelišče.

6. OPČINE — Z izgradnjo južne železnice leta 1856 so Opčine utrpele padec prometa po Dunajski cesti. Po drugi strani pa so leta 1864 pridobile železniško postajo na progi Trst - Ljubljana - Dunaj. Leta 1906 so speljali mimo Opčin še bohinjsko železnicu. Takrat so Opčine dobile novo postajo. Na sliki: openska železniška postaja.

8. OPČINE — Tedaj so premožni Tržačani začeli graditi vile na Opčinah. Z nasebitvijo prišlekov se je kraj okoli starega vaškega jedra naglo širil in postal je narodnostno mešan. Na sliki: stara openska vaška hiša.

10. OPČINE — Po vojni doživljajo Opčine izreden razmah. število prebivalcev se je več kot podvojilo (preko 6.000). Množijo se in se posodabljajo vsakovrstne trgovine, gostinski obrati in obrtne delavnice. Vzporedno se krepi delovanje openske Hranilnice in posojilnice. Na sliki: gradnja novega sedeža Hranilnice in posojilnice.

12. OPČINE — Openci so zelo dovezni tudi za prosvetno dejavnost. V kulturnem društvu Tabor in v Finžgarjevem domu delujejo razni pevski zbori, glasbeni ansamblji, igralske skupine, knjižnica in oddelek šole Glasbene matice. Zadnja leta se v naši deželi uspešno uveljavlja zasebna radijska postaja Radio Opčine. na sliki: poslopje zasebne radijske postaje Radio Opčine.

roke. Nič ni pomicljal. Iz koša je vzel škarje, se povzpel do košare in šč, šč, šč, mucke so bile v hipu brez repkov. Vrgel jih je v koš in izginil v noč.

Muce je zbudila bolečina in zamijavkale so tako pretresljivo, da so se začele prižigati luči v stanovanjih in odpirati okna, ljudje pa razburjati:

»Muce mir! Kdo vas bo pa poslušal!«

Muce pa so zavijale še kar naprej in še bolj divje:

»Boli, boli!« Ko so videle, da so brez repkov, so mijavkale:

»Kje so naši lepi repki, kje so naši lepi repki?«

Ko so ljudje videli, da gre zares, so se prijemali za glavo:

»Ja, kaj pa je zdaj to? Kdo je mucam odrezal repke? Da ni tisti črni mož, ki krade zlatnino in srebrnino?«

Nekateri, najbolj pogumni, so jo ucvrli za nepridipravom. Pretaknili so vsak kotiček, vse hiše, vsa dvorišča, toda črn mož je bil bolj uren. Izginil je neznanokam.

Daleč iz mesta, tam, kjer se je že začel gozd, so zaslišali pasji lajež.

»Gotovo je v gozdu, za njim!« so kričali zasledovalci in tekli, kolikor jim je dala sapa, na rob mesta in od tam v gozd. Že se je začelo svitati. Natanko so pregledali dobršen del gozda, ko nekdo med njimi nenadoma zakriči:

»Glejte koš, glejte koš!«

Ko so ostali pritekli tja, so pogledali vanj in videli, da je prazen. Kaj bi s praznim košem, brez tatu? Toda, še so iskali, a zaman; črnega moža nikjer. Niso ga našli. Le kako naj bi ga, če pa so iskali le pri tleh. Nihče se ni spomnil, da bi pogledal gor, na drevo, kjer bi zagledal črnega moža skritega med vejami.

Ko so ljudje praznih rok in žlostni, ker niso dobili črnega moža, utrujeni odhajali iz gozda domov, pa črni mož frk, frk, po drevesu dol in na pot, ki je peljala v sosednje mesto. »Ha, ha, ha!« se je smejal: »pa sem jih!«

Na poti domov so zasledovalci srečali mestnega stražnika Krištofa.

»Kaj pa vi, zjutraj, navsezgodaj, a?« jih je vprašal.

»Črnega moža smo iskali, tistega, ki je mucam odrezal tri repke!« so rekli in čakali, kaj na to poreče mestni stražnik.

»Črnega moža, a ha, že vem, tistega, ki krade samo zlate in srebrne reči? Ga že poznamo. Ne bo nam ušel, tiček, zdaj nam ne bo ušel!« Naglo se je obrnil stražnik Krištof in odhitel v mesto. Tam se je skril za vogal stare hiše, v kateri je imel svojo delavnico zlatarski mojster Bogataj. Ni dolgo čakal, ko je zaslišal: cop, cop, cop...

»Stoj!« je vzklknil stražnik:

»Capin ti, nepoboljšljivi, zdaj te imam! Kje imaš mačje repke? Sem z njimi!«

»Tukajle, glejte jih gospod stražnik!« se je tresel črn mož in potegnil tri repke iz levega žepa. Ko pa jih je zagledal, je pobledel in skoraj zajokal:

»Kaj niso srebrni?«

»Črni mož, ti si nepridiprav in tepec! V mesečini je vse srebrno, tudi tvoj klobuk in tvoji brki in tvoja butica!« mu je zabrusil stražnik Krištof, ga uklenil in odpeljal v ječo. Sam pa se je podviral, da odnese repke in jih da mucam. Mislil je: mogoče se jih bo dalo prišiti nazaj?

Medtem pa so muce še vedno žalostno zavijale, čeprav je bila pri njih Pika in jih tolažila, kakor je vedela in znala. Pa ne samo Pika. Pri mucah je bil tudi mačji zdravnik doktor Muclin.

Ko je stražnik prihitel z repki, jih je doktor skrbno prišil in zabil mucam:

»Če boste mirovale in popile najmanj trikrat na dan veliko

skodelico mleka z medom, se bodo repki gotovo zarasli.«

Muce so ubogale zdravnika in čez tri tedne in kakšen dan so repki spet veselo migali, muce pa veselo prepevale:

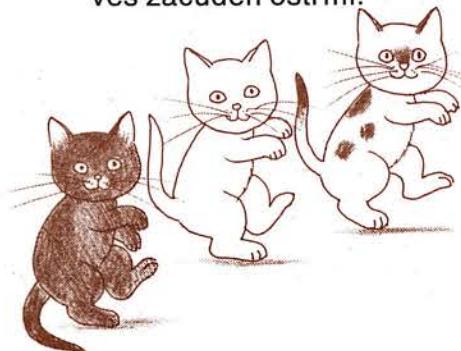
Me smo muce,
lepe muce,
a najlepši je naš rep,
skrbno počesan in zlikan,
kadar gremo na potep.

Kdor nas vidi,
vsak nam reče:
res ste lepe, muce tri!
A ko vidi naše repke,
ves začuden ostrmi.

Ulica je bila, tako kot prej, spet polna občudovalcev; vsi so bili veseli, da se je vse tako srečno izteklo. Mucam so prinašali vse mogoče dobrote, jih gledali, božali, tisti, ki radi poj, so z njimi na ves glas prepevali:

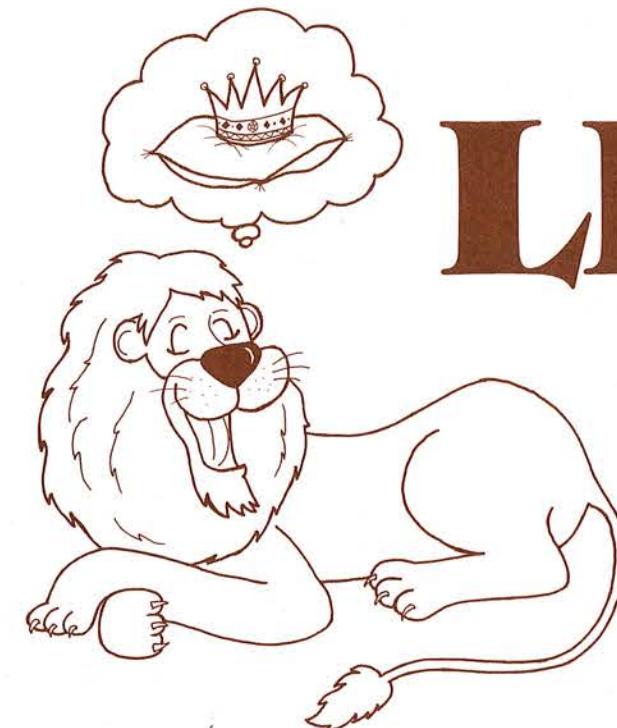
Me smo muce,
lepe muce,
a najlepši je naš rep,
skrbno počesan in zlikan,
kadar gremo na potep.

Kdor nas vidi,
vsak nam reče:
res ste lepe, muce tri!
A ko vidi naše repke,
ves začuden ostrmi.

Neva Lukeš

Ilustr. Barbara Boneta

LEV

Vsi vemo, da je lev kralj živali. Morda pa kdo le ne ve, da lev tudi sanja in da so lahko včasih njegove sanje neprijetne, žalostne za njegov naslov in ponos.

Tako je bilo na primer tudi z našim levom. Lepo se je nekega večera ulegel, mirno zaspal. Potem pa je začel sanjati...

Znašel se je v velikem mestu, v vrvežu in prometu, ki ga takšno mesto pač obvezno ima. Nihče ga ni pogledal, nihče pozdravil. Pred semaforjem z rdečo lučjo je kar hotel preko ulice, pa ga je ustavil strogi mož postave.

»Stoj, kam pa, kam? Ne vidiš, da sveti rdeča luč?«

»Seveda vidim. Pa kaj zato? Jaz sem lev, kralj vseh živali.«

»To mi ni nič mar. Pravila velja, jo za vse. Kazen boš plačal. In jo je moral tudi plačati - hočeš, nočeš.

Tu bo treba zarjuti, da bodo veleni s kom imajo opravka, je pomis�il in to tudi takoj storil.

»Glej ga, glej, tega velikega starega mačka. Kaj pa misli, da je? Kaj se tako napihuje!« so rekli otroci, ki so mu za trenutek prisluhnili, nato pa so se mirno igrali dalje.

»Mogoče me niso spoznali« se je skušal tolažiti lev. »Če si bom nadel krono, bo morda zaledlo.«

Zavil je v trgovino in si kupil lepo krono. Nadel si jo je na glavo in se postavil bahato na sredo ulice.

»Poglej ga poglej tistega šajljivca, ki je pozabil, da je pust že mimo in se še vedno šopiri v levji koži in celo s krono na glavi« so dejali mimoidoči in odhiteli dalje.

»To je pa že od sile. Nihče ne ve, kdo sem, nihče me ne pogleda, nihče se me ne ustraši. pa ne, da sem izgubil svoj prestol, da nisem več kralj vseh živali« je začel razmišljati ubogi lev.

»Če bom koga pošteno ugriznil, potem bodo že videli, kdo sem« si je dejal in jo mahnil proti ograji, kjer je pisalo »Pozor, hud pes«.

»Kaj bo meni hud pes. S šapo ga udarim, pa bo po njem« si je dejal.

Marij Čuk

Ilustr. Borut Pečar

Cepetepenogica

Cepetepenogica sem mila,
oblačim že široka rdeča krila,
sem deklica kot cukerček sladak,
obraz mi je z nasmeški prebogat
in prav veselo ploskam in se smejem,
ko v šolski klopi vse številke štejem;
rada gledam v ta naš lepi svet —
še rajši ližem sočen sladoled.

A še v tistem trenutku ga je napadel velik volčjak. Toliko moči in sape je še imel, da je naglo popihal.

»O, naš kralj se je prebudil. Dober dan. Kako se danes počuti njegovo veličanstvo?« so ga pozdravile živali.

Že se jim je hotel potožiti in povedati o svojih hudihs sanjah. Pa si je premislil. »Bolje, da ne povem nič. Lahko bi se mi še tu kaj slabega primerilo.«

In tako je lev — kralj vseh živali — zamočal podanikom svoje težke in grde sanje. Nekaj dni je bil bolj tih in pohleven; potem pa je začel ponovno rjoventi in se obnašati, kot se pač kralju živali spodobi.

Marij Čuk

DELČEK ZGODOVINE

Še samo malo nas loči od morja in počitnic, vendar so ti meseci za vse najbolj naporni: za šolarje, ker bodo morali skrbeti za končna spričevala, za delavce, ki so že utrujeni, za mame, ki izgubljam živce, ko morajo nahruliti mladež, da se posveti učenju. Nasploh pa je ta čas za vse človeštvo izjemno naporen, kajti odkrito in dokazano je, da človek uničuje samega sebe. V Braziliji, v pragozdovih porečja Amazonke, sekajo drevesa in iz dneva v dan oži pljuča Zemlje; v atmosferi klesa luknjo, da bodo prodri škodljivi sončni ultravioletni žarki in stopili led in sneg ter katastrofalno prizadeli vse naše življenje. In tako naprej. Ta človeška dejavnost v mirnem času je podobna vojni, ko so v jarkih, gozdovih in na poljih nagrmadena trupla, kot je bilo pred petinštiridesetimi in več leti, ko so skušale krvoločne vojske zasužnjiti in končati njim nasprotne prebivalce in narode.

Delček te zgodovine in predvsem slovenskega in jugoslovanskega odpora proti okupatorju je tudi v knjigi ZGODBE IZ NARODNOOSVOBODILNEGA BOJA (zbirka Moja knjižnica pri Mladinski knjigi), ki resda ni novost, saj je izšla že leta 1985, a mi je prišla v roke šele te dni. V njej so zbrane razne povesti in črtice jugoslovanskih pisateljev, ki pričevajo predvsem mladini. Avtorji so udeleženci narodnoosvobodilnega boja, ki želijo novim rodovom predati spomine na zadnjo vojno in na dogajanje v njej; prav tako pa želijo s svojim pisanjem pričevati o posebnem, herojskem pogumu ljudi med zadnjo vojno, o vseljudskem uporu proti tujim okupatorjem,

o zločinah, ki so jih zagrešili tuji okupatorji in njihovi najrazličnejši domači sodelavci.

V odporu in boju proti okupatorjem so zelo veliko sodelovali tudi mlajši. Znano je, da je bilo dosti partizanov komaj polnoletnih ali celo mlajših, ki so v posebnih partizanskih razmerah prestajali nečloveške napore. Pisatelji pa v svojih delih za mladino praviloma še posebej poudarjajo, da so v boju sodelovali zelo mladi ljudje, tudi petnajstletni partizani in celo deklice in dečki, ki niso bili starejši od dvanajstih, celo desetih let, in tudi mlajši.

O vsem tem pričuje ta knjiga.

SPOZNAJMO JADRNUCO

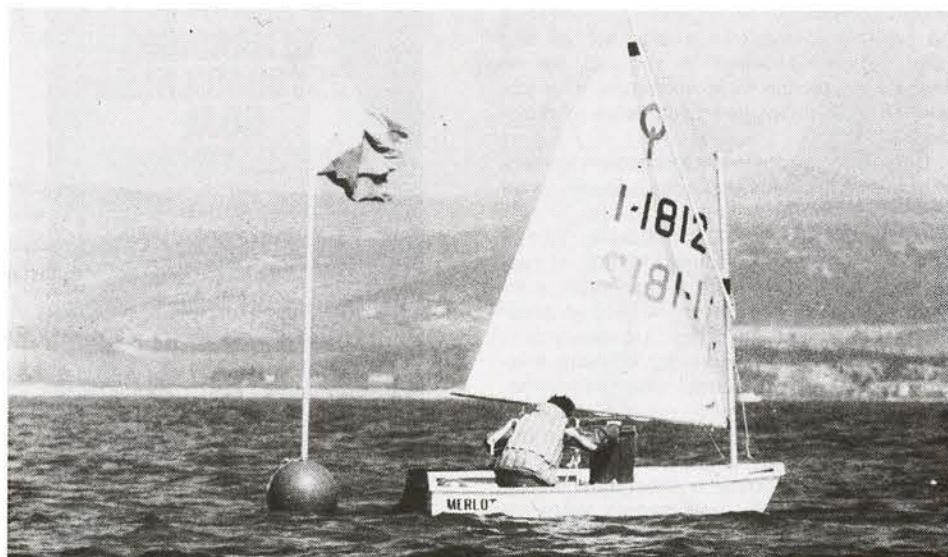
Jadrnica pluje po odprttem morju brez roperties motorjev in brez onesnaževanja okolja. Špica seče valove in sliši se le plijuskanje in šumjenje vode ter žvižganje vetra. Težko je opisati občutek prostosti, ki nam ga nudi jadranje.

Jadrnica se premika s pomočjo naravnih sil. S spremnim krmiljenjem lahko desežemo katerokoli točko na morju. Na regatah, to je na tekmovanjih, zmaga tekmovalec, ki najbolj učinkovito izkoristi silo veta in morskih tokov.

V prejšnji Galebovi številki smo omenili, da pri nas gojimo jadranje prav iz športnega vidika.

Prav vsak lahko postane "mali kapitan", čeprav še nima lastne jadrnice. Saj jadrilna kluba ČUPA in SIRENA vsako poletje prirejata začetniške tečaje. Toda zakaj bi čakali do junija, če se lahko z Galebom marsičesa naučimo?

Najprej moramo vedeti, kako je jadrnica sestavljena. Na sliki si lahko ogledate že opremljenega "Optimista".

Kateri so torej sestavni deli jadrnice?

Najvažnejši del je prav gotovo TRUP. Vanj se lahko vsedemo, nanj pa pritrdimo ostalo opremo.

Na prednji del trupa nasadimo JAMBOR. Nanj pripnemo prednji rob JADRA. Spodnji rob pa pritrdimo na BUM.

Bum je zanimiv pripomoček, ki onemoča prosto plapolanje jadra in nam tako pomaga primerno zajeti veter. Njegovo ime verjetno izhaja iz zvoka, ki ga odda, ko trešči v glave nepazljivih jadralcev: "BUM!"

Smer barke spremenjamo s pomočjo KRMILA, ki ga pritrdimo na zadnji del trupa, oziroma na krmo.

PREMIČNA KOBILICA je deska pravokotne oblike, ki nam pomaga obdržati smer jadranja. Brez nje bi nas veter bočno odnašal.

Sedaj pa znate že toliko, da lahko sami sestavite malega "Optimista". Zato pa...

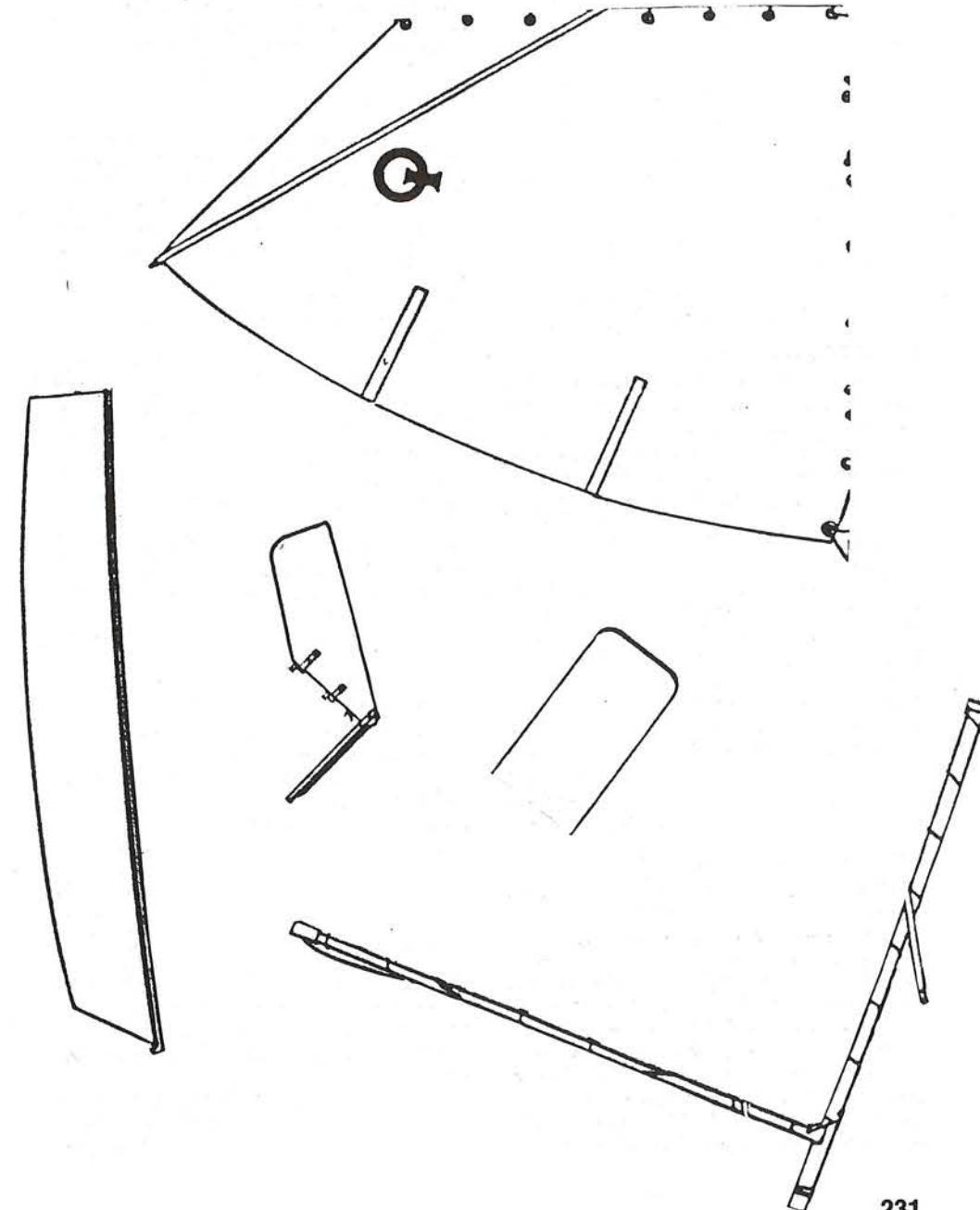
škarje v roke in ostrižite razpršene dele. Pravilno jih sestavite in zlepite na beli papir. Vse skupaj primerno pobarvajte in poslajte na sledeči naslov:

J. K. Čupa
Sesljanski zaliv - Sistiana mare
34019 - Sesljan

Na zadnjo stran risbe navedite:
ime in priimek, razred in ime šole.

Vsek "mali kapitan" bo prejel v dar nalepko našega kluba. Najlepše izdelke pa bomo nagradili z majčko ali zastavico.

Risbe sprejemamo le do 20. maja 1989,
zato pohitite!

Za prijetno presenečenje v rubriki »Šolarji pišejo« so tokrat poskrbeli učenci z ljudske šole na Obirskem pri Železni Kapli na Koroškem v Avstriji. Prvič so se oglašili in poslali dva prikupna sestavka. Že vrsto let dobivajo Galeb in ga redno prebirajo. Posreduje jim ga učiteljica Marta Polanšek, ki jih je tudi spodbudila k pisanju za revijo solarjev v italijanskem zamejstvu.

Pridni koroški šolarji so sedaj prebili led in upam, da se bodo še kdaj oglasili in nam v svojih sestavkih pripovedovali o svojem življenu, o prigodah in delu na šoli, o svojih družinah in kraju ter o lepotah Koroške.

Dobrodošli, koroški učenci v Galebovo rubriko, ki lahko postane most med vami in nami, za boljše medsebojno spoznavanje in predvsem za utrjevanje vezi med mladimi pripadniki istega slovenskega naroda naših meja matične domovine.

UREDNIK

DRAGI ŠOLARJI V ITALIJI

Prvič se oglašamo z Obirskega. To je na Koroškem v Avstriji. Naša šola je le eno-razredna. Letos nas je sedem otrok. Dvojezični smo vsi, kajti znamo slovensko in nemško. Malo pa se učimo še angleščine.

Vi imate šolski list Galeb, ki ga pošiljate tudi nam. Všeč nam je. Naš šolski list pa se imenuje Mladi rod. Ali ga tudi pri vas poznate?

Na Obirskem imamo še veliko kmetij. Pri nas doma je tudi kmetija. Pravi se ji pri Pegrinu. Imamo mnogo živine, svinj, kur in piščet. Ljudi je pri naši hiši z mano vred sedem: deda, babica, ata, mama, brat in sestra. Jaz obiskujem četrtni razred ljudske šole. Najraje računam. Svoje pismo zaključujem z najlepšimi pozdravi.

Roman Kučnik
LŠ OBIRSKO
pri Železni Kapli

POZDRAVLJENI ŠOLARJI V ITALIJI!

Nikoli vam še nismo pisali z Obirskega v Avstriji. Rad bi malo predstavil naš kraj, šolo in sebe. Ime mi je Mihael Oraže. Pri nas doma imamo kmetijo. Ni tako velika. Hodim v četrtni razred ljudske šole. Na naši šoli je letos le sedem otrok. Pred mnogimi leti je šola štela okoli 60 šolarjev.

Obirsko je mala gorska vasica. Gozdovi v našem kraju so še zdravi in lepi. Skoraj pred vratom imamo visoko goro Obir. Naša šola bo kmalu stara 40 let. V vojnem času je tu stala lesena šola, ki pa so jo sežgali.

Moji učiteljici je ime Marta Polanšek. Naša družina je mlada in šteje šest ljudi. Prihodnje leto hočem iti v glavno šolo v Železno Kaplo. Že leto dni in pet mesecev se učim igrati trobento. Razen tega me zelo veselijo smučarski skoki. Nekaj nagrad sem že prinesel domov. Letos je bila bolj slaba zima, snega nismo nič imeli!

Vse bralce in urednika Galeba prisrčno pozdravlja

Mihael Oraže
LŠ OBIRSKO
Pri Železni Kapli

VELIKA NOČ

Z veliko nač je Mirkova mama kupila čokoladno jajce. Mirku ni nič povedala in ga skrila v omaro. Dala mu ga je na velikonočno nedeljo. Ko je Mirko razbil jajce, je v njem dobil piščančka. Čokolado je pojedel, piščančka je postavil na polico.

Tina Petkovšek
1. r. OŠ »J. Ribičič«
SV. JAKOB

BALONČEK

Babica mi je prinesla balonček. Bili je rdeče barve. Rad sem se z njim igral. Nekoga dne je počil in jaz sem se jokal. Babica me je potolažila in mi dala bonbonček. Pozabil sem na balonček in sem se šel igrat.

Roberto Lombardo
1. r. OŠ »J. Ribičič«
SV. JAKOB

MUCEK KIKI

Moj mucuk Kiki je igrača. Je plišast in roza barve. Ko sem se z njim igrala, mu je odpadel nosek. Okoli vrata ima lepo pentljico. Zvezcer gre spat z menoj. Prinesla sem ga v solo.

Nataša Selmanovič
1. r. OŠ »J. Ribičič«
SV. JAKOB

PRI RISANJU

Vsak torek imamo v šoli risanje. Prvič smo prinesli kostanje. Z njimi smo izdelali živalice. Na zobotrebce smo nataknili velik

kostanj za trup in majhen kostanj za glavo. Ko so bile živalice pripravljene, smo jih položili na mizo.

Ana Tina Petkovšek
1. r. OŠ »J. Ribičič«
SV. JAKOB

SNEG

Pozimi sneži. Otroci se radi igrajo s snegom. Naredili so snežaka. Na glavo so mu nataknili star lonec in zraven položili metlico. Vesel sem, kadar sneži.

Roberto Lombardo
1. r. OŠ »J. Ribičič«
SV. JAKOB

V GOZDU

V gozdu je mnogo živalic. Skrivajo se v krošnjah in v drevesnih duplih. Pozimi stradajo, ker ne dobijo hrane. Ko so živali lačne, se bližajo hišam. Lisice kradejo kokoši. Zajčki skačejo po njivah in jedo zelje.

V gozdu je lepo, ker se lahko igras in sprehaš brez nevarnosti.

Ana Tina Petkovšek
1. r. OŠ »J. Ribičič«
SV. JAKOB

DIAPOZITIVI

Prejšnjo sredo nam je Duško Jelinčič, časnikar Primorskega dnevnika in alpinist SPDT, na šoli predaval o odpravi v Karokorum. Jelinčič je prvi zamejski Slovenec, ki je osvojil osemisočak Broad Peak. Z diapositivi nas je popeljal do vrha in nam sproti pripovedoval dogodke in doživljaje ter opisoval kraje in njihove značilnosti. Povedal nam je, da je bila pot zelo naporna, posebno v višinah, kjer primanjkuje kisika.

Videli smo ogromne hribe, ledeneike, plazove in tabore. Vseh alpinistov v odpravi je bilo 14 in so bili dobro opremljeni. Kljub temu so jim zaradi mraza na vrhovih zmrzovali prsti. Zato so se takoj poslikali na

vrhu in se zaradi slabega vremena vrnili v bazni tabor v dolino.

Tanja Sternad
4. r. OŠ »J. Ribičič«
SV. JAKOB

PREDAVANJE

Gospod Duško Jelinčič nam je pokazal diapositive o odpravi v Karokorum. V odpravi je bilo 14 alpinistov. Razložil nam je, kako se postavljajo šotori, kje jih postavljajo in kako je naporno spati v štirih v tako tesnem prostoru. Povedal nam je, da so salno jedli riž in pili čaj. Vsi so imeli fotografike aparate, da so se slikali na vrhu gore in tako dokumentirali svoj podvig. Jelinčič je prvi Tržačan, ki je osvojil 8000 metrov visoko goro. V italijanskem dnevniku »Il Piccolo« so napisali, da to ni res, verjetno zato, kjer je Jelinčič Slovenec. Ko je Jelinčič postal sliko kot dokaz, pa je niso objavili. Mislim, da je časopis »Il Piccolo« res majhen.

Na predavanju nam je Jelinčič tudi povedal, po kakšnih poteh so hodili in da je treba močno paziti, ker tam piha močan veter in se ponavljajo nevihte. Na koncu nam je povedal še vsa imena članov odprave, ki so se tudi slikali s predmetom, ki jim je najdražji. Tako se je naš predavatelj slikal s cepinom, ki mu je dvakrat rešil življenje. Bilo je lepo in vznemirljivo predavanje.

Mirjam Čermelj
4. r. OŠ »J. Ribičič«
SV. JAKOB

TRST, KRAJ SREČANJ

Trst je mesto, v katerem živijo Slovenci in Italijani. V Trstu so slovenske in italijanske šole. V italijanskih šolah je več otrok, v slovenskih pa manj. Trst je lepo obmorsko

mesto, kjer je dosti lepih kotičkov, plaž in drugih zabav. Iz mesta pelje mnogo poti v druga mesta. Blizu je tudi letališče. V Trst prihaja vsako leto tudi cirkus, ki je

zelo zanimiv, zlasti za otroke. Občasno prihajajo v Trst ljudje iz drugih držav. Nekateri imajo v Trstu prijatelje ali sorodnike, s katerimi se srečujejo.

Tanja Tomaselli
4. r. OŠ »J. Ribičič«
SV. JAKOB

RESNIČNA SMEŠNICA

Vsako soboto hodimo v bazen. Najprej telovadimo in šele nato plavamo. Neko soboto je Danjel telovadil v kopalemplašču. Ko ga je učiteljica vprašala, zakaj telovadi v kopalemplašču, ji je odgovoril: »Da se bolje ogrejem!«

Tjaša Gruden
5. r. OŠ »J. Ribičič«
SV. JAKOB

INTERVJU Z MAMO

Kdaj si šla delat? Ko sem živila na kmetiji, sem pomagala staršem. Pri 25 letih sem prišla v Trst in našla novo službo.

Kje in kaj delaš?
Zaposlena sem kot čistilka.
Zakaj nisi izbrala drugo delo?
Ker ga nisem našla.
Kaj delaš v prostem času?
V prostem času pospravljam stanovanje.
Kdo ti pri tem pomaga?
Ti mi pomagaš pri pomivanju posode in spravljanju sobe, očka pa pri kuhanju.

Kaj najraje piše?
Najraje pijem belo kavo in limonado.
Kaj najraje ješ?
Najraje jem juho in minestro.
Kaj najraje oblačiš?
Hlače. Ne maram pa kril. Rada nosim volnene majice in bluze roza barve.
Kaj pomeni zate 8. marec?

Osmi marec pomeni, da imamo me ženske iste pravice kot moški.
Kako ga praznuješ?
Ne praznuem ga, ker sem do poznega v službi.

Maša Sancin
5. r. OŠ »J. Ribičič«
SV. JAKOB

UGANKE

Na nosu ležijo,
za ušesa se držijo. (očala)

Paolo Brazzani

Smetana brez okusa,
kepa brez snega,
ne moremo je pojesti
nihče se z njo ne igra. (oblak)

Sophie Polonsky

V kraku žival stoji
na ledu se podi
v morju ribe lovi. (pingvin)

Jasna Grmek

Pod morsko gladino gre,
veliko in iz žeze je. (podmornica)

Maša Sancin

Iz lesa in papirja je,
pa tudi iz vrvi.
Če pa tečeš in za rvico držiš,
v vetrut kot ptič leti. (zmaj)

Tjaša Gruden

Bele je barve,
ga pošlješ čez hribe,
tisti, ki ga dobi,
zve kaj je notri. (pismo)

Ivo Mozetič
Učenci 5. r. OŠ »J. Ribičič«
SV. JAKOB

V ODSEKU ZA ZGODOVINO

Sredi januarja smo obiskali Odsek za zgodovino. Sprejel nas je gospod Aleks Kalc. Pospremil nas je v dvorano, kjer so bili razstavljeni stari predmeti: zemljevidi, oblăila, petroleijke, harmonike in drugo. V arhivu hranijo stara spričevala in dokumente. Gospod nam je povedal, da vse te reči darujejo starejši ljudje, ker so jim ti predmeti doma odveč.

Potem smo šli v prvo nadstropje, kjer so nam pokazali stare revije, dokumente in fotografije. Na slikah smo prepoznali svoje prijateljice in učiteljice. Tu smo tudi izvedli, kakšne predmete so nekoč uporabljali naši dedje in kako so živelji. Zadovoljna sem, ker sem spoznala, da danes neprimerno bolje živimo kot nekoč.

Romina Sosič
5. r. OŠ »J. Ribičič«
SV. JAKOB

MAMILA - UŽIVANJE, ZASVOJENOST, SMRT

Mamila so zelo škodljiva. Mnogi uživajo mamila, predvsem mladi, tisti, ki imajo probleme. Poznamo mnogo vrst mamil: hašiš, kokain, morfij, heroin in še druga. Kokain je poživilo, kot so kava, čaj, kola. Heroin je petkrat bolj škodljiv kot morfij. Heroin je v prahu in ga njuhajo. V tekočem stanju si ga tudi vbrizgavajo in v primeru prekomerne količine umrejo.

Morfij je mamilo, ki ga uporabljajo tudi v bolnišnicah za bolnike s hudim bolečinami. Ti dobijo majhno količino mamila, da jima

lajša bolečine. Najmanj nevarni mamil sta hašiš in marijuana. Razpečevalci prodajajo mamil na skritem in mnogo ljudi jemlje mamil in so zaradi tega od mamil odvisni.

Pomagala bi tistim, ki jemljejo mamil tako, da bi jim vsak dan dala manjšo količino. Tako bi se odvadili jemati mamil in bi postopoma ozdraveli. Dobro bi bilo, če bi aretirali vse tiste, ki mamil prodajajo, ne pa tistih, ki jih kupujejo in uživajo, ker niso krivi.

Sonja Padovan
5. r. OŠ »J. Ribičič«
SV. JAKOB

V GENOVI

V Genovi sem obiskal mnogo sorodnikov. Bruno mi je daroval klavirček. Babica Marija mi je kupila zvon poln čokoladnih jajček.

Eugenio Andrea Chiarle
1. r. OŠ »F. S. Finžgar«
BARKOVLJE

OPICA V ŽIVALSKEM PARKU

V zoološkem vrtu je bila opica, ki je dejava neumnosti. Gugala se je, mi smo ji pleskali. Vsi smo se smeiali.

Devan Cecchi
1. r. OŠ »F. S. Finžgar«
BARKOVLJE

VAROVALKA JE PREGORELA

Lani poleti smo bili babici na deželi. Babici se je pokvarila svetilka na nočni omariči in Adrijan se je ponudil, da jo popravi. Vse popoldan jo je popravljal in proti večeru končal z delom. Babica ga je pochlivala in nato poskusila prizgati. Takrat pa se je zgodilo »čudno«. Slišati je bilo pok in vsa hiša je bila v temi. Vse luči so ugasnile. Tudi radio je utihnil.

Najprej smo vsi začudeno utihnili in se vpraševali, zakaj je nastala tema. Mama je odšla v kuhinjo iskat svečo in vžigalice. Nenadoma smo iz kuhinje zasišali ropot in stokanje. Mama se je spotaknila v stol in se potolkla. Iz hleva je prišel stric in jezen vprašal, kaj se je zgodilo. Bil je ves moker. Molzel je kravo, ko je nastala tema in krvava se je prestrašila ter sunila v vrč mleka in ga polila. Vsi smo se začeli smejeti, le Adrijan je ostal tihi. Povedala sem stricu, kaj se je zgodilo. Stric je poiskal žepno svetilko in pogledal v prostor z varovalkami. Ugotovil je, da je varovalka pregorela.

Odšel je v garažo in prinesel vrečko varovalk. Imeli smo srečo. Med vsemi varovalkami v vrečki je bila ena sama dobra. Za-

menjal jo je in v hiši so spet zagorele vse luči.

Ana Turco
5. r. OŠ »J. Ribičič«
SV. JAKOB

ZOOLOŠKI PARK

Ogledali smo si zoološki park v Lignanu. Zelo lepi so bili papagaji. Medved se je imenoval Pepi. Bil je rijav.

Luka Kafol
1. r. OŠ »F. S. Finžgar«
BARKOVLJE

V BEOGRADU

V Beogradu sem obiskala tetu in babico. Pri babici sem božala majhne kozice. Igrala sem se s prijateljem Dijanom in drugimi otroki. Borko je igral nogomet, lovil žuželke in še netopirje.

Mila Stefanovič
1. r. OŠ »F. S. Finžgar«
BARKOVLJE

GIAMBATTISTA TIEPOLO

Bil je slikar. Risal je na papir. Potem je prerisoval risbe na stene. Videli smo njegovo razstavo.

Sara Lo Casto
1. r. OŠ »F. S. Finžgar«
BARKOVLJE

INDIJSKA GLASBA

Šli smo v Dolino na šolo »Prežihov Voranc«, kjer smo poslušali indijsko glasbo. Izvajal jo je Martin iz Ljubljane. Pokazal nam je glasbila, na katerih je igral: tablo, sitar in bandžo. Povedal nam je pravljico o soncu in nam nato zapel v indijskem jeziku.

Martin nam je zaigral nekaj pesmi, mi pa smo morali uganiti. Pomagale so nam učiteljice. Povedal nam je, da če kdaj ne moremo zaspati, moramo zapreti oči in ponavljati besedo sonce. Tako bomo zaspali. Po izvedbi nas je Martin pozdravil in vrnili smo se v šolo. Indijska glasba mi je bila všeč.

Silvia Carboni
3. r. OŠ PESEK

PO NEKDANJI ŽELEZNIŠKI PROGI

Šli smo na sprehod po nekdansi železniški progi, ki so jo zgradili pred sto leti. Ukinili so jo po letu 1945. Vlak je peljal iz Trsta do Herpelj. Proga je bila najbolj strma v Evropi.

Šli smo, ker bi morali imeti uro telovadbe in ker smo prej govorili o vzpetinah, rekah in dolinah. Posrečilo se nam je, ker je bil sončen dan.

Na sprehodu smo videli plezalce, ki so plezali po stenah. Pod nami je bila dolina Glinščice. Izpod listja so kukale vijolice. Zeleni bori so se širili, hrasti pa so bili goli. Bilo je mnogo jam. Učitelj smo navzdol in videli cerkvico na Pečah in piramide Comici. Prišli smo do meje in se vrnili. Na drevesih je bil mah. Ugotovili smo, da raste na severni strani.

Prisluhnili smo raznim glasovom, ptičjemu petju in šumenju reke. Ko smo šli v predor, je odmevalo in slišali smo tudi kapljane vode. Imeli smo s seboj palice, ker smo se bali steklih lisic. Slišali smo tudi ropotanje kamenja pod našimi koraki.

Vrnili smo se v šolo utrujeni in žejni. Bilo je zelo lepo, ker smo videli mnogo zanimivih reči.

Andrej Grahonja
3. r. OŠ PESEK

MOJ OČE

Moj oče se imenuje Jordan. Dela v uradu. Je visoke postave. Oblači se elegantno. Ima vesel obraz, rjave lase in oči. je rado-daren, vesel in prijazen. Po naravi je priden in igračast.

Danjal Kapun
2. r. OŠ PESEK

NA SMUČANJU

Nisem šel na šolski izlet, ker sem bil s starši in sestro na smučanju v Teseru. V Teseru stanuje babica, ki se imenuje Lucia. Tam so tudi tete, strici in bratraci. Vsak dan smo se hodili smučati, zjutraj in popoldne. Večkrat smo šli zvečer k stricem. V Teseru je bilo lepo, ker rad smučam.

Roberto Longo
2.r. OŠ PESEK

POMLAD V GOZDU

V gozdu cvetoča drevesa šumijo, mi pa pojemo in se veselimo. Ptičke in ptički lepo žvrgolijo, cvetje se sklanja in dela se važno.

Metuljček, ti pravi citronček, pridi no k meni, da dam ti poljubček. In travica mehka, zelena in drobna v vetru se zibje do sončnega zatona.

Marjetica Možina
5. r. OŠ »A. Gradnik«
REPENTABOR

SMUČARSKI IZLETI

Letošnja zima je bila zelo mila. Ni bilo ne mraza ne burje, ne leda ne snega. Kaj

pa naši načrtovani smučarski izleti? Prepričani smo bili, da jih sploh ne bo mogoče izvesti. Konec februarja pa je v gorah zapadlo nekaj snega. Bili smo zelo veseli. Učiteljice in starši so naglo organizirali vse potrebno in 3. marca smo šli na prvi smučarski izlet na Zoncolan.

Učenci
4. r. COŠ »F. Venturini«
BOLJUNEC

VOŽNJA Z AVTOBUSOM

Zgodaj zjutraj sem se zbudil. Hitro sem se oblekel in spil kavo. Šel sem potem z mamo na Gorico pred veleblagovnico. Avtobus je pripeljal ob 7. uri. Šofer je odprl prtljažnik in vanj smo spravili nahrbtnike in torbe. Vstopili smo v avtobus in si izbrali sedeže. Avtobus je odpeljal. Sedel sem s Partickom. Vožnja je bila dolga. Ustavili smo se v Karniji in pomalicali. Potem smo se odpeljali dalje v Ravascletto.

Peter Metlika
4. r. COŠ »F. Venturini«
BOLJUNEC

SPOSOJANJE SMUČI

Ko smo prišli v Ravascletto, smo vsi tisti, ki nismo imeli smuči, šli v leseno bajto, kjer smuči izposojajo. Spremljali sta nas učiteljice Majda in Vesna. V bajti delajo trije možje, ki so zeli hitri. Vsakega smučarja so vprašali za številko čevljev. Potem so poiskali smučarske čevlje in naravnali smuči. Ko smo vsi imeli smuči, smo se napotili na žičnico in se odpeljali na Zoncolan.

Ko smo predzadnjči čakali na smuči, je bila pred nami dolga vrsta, zato smo stali pred bajto več kot eno uro. Čakanja smo se naveličali. Zadnič pa smo imeli srečo. Prav malo smo čakali, zato smo bili pravčasno na Zoncolanu.

Borut Žerjal
4. r. COŠ »F. Venturini«
BOLJUNEC

VOŽNJA S SEDEŽNICO

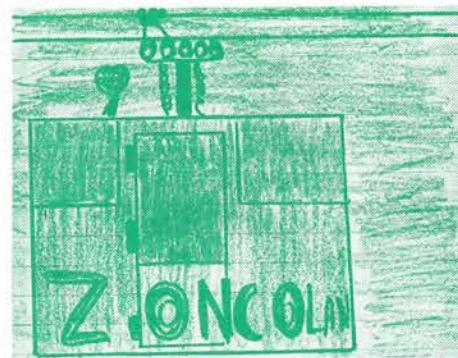
Naš učitelj se imenuje Claudio. Vodi tretjo skupino. Se rad razburja. Če kdo od smučarjev pade, se razjezi in pravi, da moramo lepo obračati. V tretji skupini nas je mnogo. Ko prismučamo na konec proge, moramo na sedežnico. Ko sem jaz na vrsti, se zelo bojim, ker se vedno usedem na rob stoličke. Ta se zaziblje in v tistem trenutku se najbolj ustrašim, ker lahko padem. Ko je ta trenutek mimo, sem zadovoljen. Če

sedim z neznancem, se začneva pogovarjati in postaneva takoj prijatelja.

Patrick Curman
4. r. COŠ »F. Venturini«
BOLJUNEC

VOŽNJA Z ŽIČNICO

Na Zoncolan smo se peljali z žičnico. Ko sem zadnjič vtaknil smučarsko kartico v strojček, ta ni delal, zato sem malo počakal. Ko je strojček zapiskal, smo lahko šli v kabino. Čez nekaj časa so se mi zamašila

ušesa. Ko sem pogledal navzdol, smo bili že 1000 metrov visoko. Pod meno so bila zasnežena pobočja in globok prepad.

Manuel Zobec
4. r. COŠ »F. Venturini«
BOLJUNEC

NAJBOLJŠI SMUČARJI

Naš smučarski učitelj se imenuje Paolo. Najboljši smučarji smo mi: Alen, Dean, Christian, Samoa, Christian Cova in jaz. Peljali smo se s sedežnico in se pripeljali na vrh proge. Učitelj nam je povedal, kako je treba smučati. Spustili smo se po progi eden za drugim. Sredi proge pa smo se spustili vsi skupaj. Paolo je največ opozarjal Christiana, ker je vedno padal. Ostali smo smučali dobro.

Sandy Sancin
4. r. COŠ »F. Venturini«
BOLJUNEC

SEM PRIDEN SMUČAR

Sem že priden smučar. Sem že v četrtni skupini. Z meno so: Samoa, Alen, Dean, Sandy, Christian in Christian Cova. Naš učitelj se imenuje Paolo. Peljal nas je po strmem pobočju. Če bi padli, bi si zlomili noge. Toda smo pridni smučarji. Nihče ni padel. Po pobočju smo smučali in vijugali, potem pa se spustili naravnost navzdol. Prismučali smo v dolino in šli do sedežnice. Učitelj nas je tam zapustil, ker je imel

še drugo skupino. Popeljali smo se s sedežnico na vrh in šli na kosilo.

Christian Slavec
4. r. COŠ »F. Venturini«
BOLJUNEC

LEP SMUČARSKI DAN

V pondeljek je bil sončen dan. Peljali smo se z avtobusom v Ravascletto. Tam je bilo že vse zeleno: povsod so cveteli vijolice in zvončki in mislili smo, da ne bomo smučali. Potem smo se peljali z žičnico na Zoncolan, kjer je bilo dosti snega. Bila sem zelo srečna. Nataknila sem si smučke, vzelam palice in se spustila po kratki progi. Tam je bilo toliko ljudi, kot v mravljišču. Kmalu zatem so prišli smučarski učitelji. Mi smo dobili pridnego učitelja. Smučali smo zelo dobro. Tu pa tam nam je učitelj razložil, kako moramo smučati. Če je kdo naredil napako, se je razburjal. Šli smo na dolgo vlečnico in prismučali v dolino. Potem smo smučali na zelo težki in strmi proggi. Bala sem se, da ne bomo prismučali do dna. Ko pa smo srečno privozili v dolino, sem si oddahnila. Nato smo se s sedežnico peljali na vrh. Tam nas je učitelj zapustil. Pojedli smo kosilo in se potem spet smučali do 16. ure popoldne. Bilo je zelo lepo.

Samoa Mauro
4. r. COŠ »F. Venturini«
BOLJUNEC

NA SNEGU

Prejšnji teden sem z očkom in mamo bila na snegu v kraju San Candido. Spali smo v hotelu Rainer. Ko sem prišla v hotel, sem takoj pomagala vzeti iz avtomobila kovčke in jih nesla v sobo. Imeli smo lepo spalnico.

Naslednji dan smo se že smučali. Imela sem učitelja, ki se je imenoval Hanz. Učil me je smučanja v diagonali. Smučala sem precej dobro. Ko me je okregal, sem smučala bolje.

V treh dneh sem se nasmučala in tudi mnogo zabavala.

Eva Žerjal
4. r. COŠ »F. Venturini«
BOLJUNEC

DOBIL SEM SPRIČEVALO

Včeraj sem dobil spričevalo. Bil sem nestrpen, da bi videl ocene prvega polletja. Po pouku sem šel domov. Doma sem pregledal spričevalo. Bil sem zelo vesel. Pogledala sta ga tudi brat in babica. Brat je rekel, da bi se moral bolj potruditi. Zvečer je prišel očka in pokazal sem mu spričevalo. Tudi on je rekel, da bi se moral bolj potru-

Klub pozivom in priporočilom so se tudi letos ponovili primeri, da sem po opravljenem žrebanju Galebovih nagrad dobil še nekaj dopisnic zakasnih pozabljivcev, ki morda mislijo, da bodo dopisnice veljale za prihodnje leto. Zakasnele dopisnice so seveda romale v koš. Škoda, ker bi bili odpošitelji lahko dobili kako nagrado, če bi se bili spomnili in dopisnice pravočasno odposlali.

Tudi ta številka Galeba izhaja s precejšnjo zamudo, kot pač vse doseganje. Zavadem se, da so pri tem najbolj prizadeti vestni naročniki in pridni bralci, katerim se opravičujem in jih prosim za razumevanje. Doslej mi še ni uspelo, da bi dosegel odpravo teh zamud in zastojev. Organizacija dela v stavnici je pač tako, da ima prednost dnevni tisk, revija pa je zapostavljena. Upam, da bo v prihodnje bolje, če se bodo razmere uredile in če ne bodo nastale hujše težave v zvezi z izhajanjem Galeba.

diti, da bom med najboljšimi v razredu. Pozno zvečer je prišla tudi mama. Pokazal sem ji svoje ocene. Bila je zadovoljna.

Z uspehi sem bil zelo vesel, toda rekel sem si, da se bom moral bolj potruditi. Šel sem v posteljo in zaspal s to misljijo.

Daniel Žerjal
4. r. COŠ »F. Venturini«
BOLJUNEC

V ZAVODU ZDRUŽENEGA SVETA

Devin je zelo zanimiv in znan kraj. Ima več zgodovinskih in turističnih zanimivosti. V Devinu je grad, v katerem še danes živi prinčeva družina. Devin ima lep zaliv, ampak največja zanimivost je Zavod Združenega sveta.

Že pred časom smo izrazili željo, da bi obiskali Zavod, vendar iz raznih razlogov dolgo ni prišlo do srečanja. Končno so se domenili, da lahko obiščemo Zavod. Najprej smo na njihovem sedežu prisostvovali filmu o življenju v Zavodu, kako se učijo dijaki, s katerimi športi se ukvarjajo in kakšen je njihov delovni urnik. V sproščenem pogovoru so nam študentje povedali, da so zelo zadovoljni z življenjem v Zavodu, čeprav večkrat občutijo veliko domotožje. Zvedeli smo še, da je na svetu sedem takim Zavodov. V Devinu je 200 učencev, od teh je 60 Italijanov. Film nas je seznanil z mnogimi stvarmi, ki jih nismo še vedeli. Na koncu smo dobili reklamne lističe o Zavodu in nalepke.

Ob koncu tega vsakomesečnega kramlijanja z bralci se moram zahvaliti vsem tistim šolarjem, učiteljcem in šolam, ki so mi voščili za pravkar minule velikonočne praznike. Posebna zahvala učencem in šolnikom slovenske osnovne šole "Pinko Tomič" v Trebčah, ki so se me spomnili z lično, v šoli izdelano voščilnico.

UREDNIK

Potem smo si ogledali knjižnico, v kateri se dijaki učijo. Tam imajo knjige v mnogih jezikih. Med temi je tudi polica s slovenskimi knjigami. V pritličju je soba, v kateri lahko dijaki berejo časopise v svojem jeziku. Hoteli smo potem obiskati zgradbo, v kateri živi večina dijakov, toda tam so imeli profesorji konferenco. Zato smo si ogledali učilnice in obiskali potem laboratorij. Pred vratu so visele bele halje. V laboratoriju se nismo smeli ničesar dotakniti. Tam je bilo mnogo čudnih strojčkov, tekočin in posod za kemijske poiskuse. Postavili smo tudi nekaj vprašanj o raznih poizkusih. Ogledali smo si potem še šolsko zgradbo, v kateri je mnogo majhnih učilnic. Vsaka služi za ožjo skupino študentov. V njih smo opazili več knjig in modernih naprav za učenje tujih jezikov. Postavili smo potem še nekaj vprašanj in se pred odhodom slikali. Zadovoljni smo se vrnili v šolo. Meni se je najbolj zanimiva zdela knjižnica.

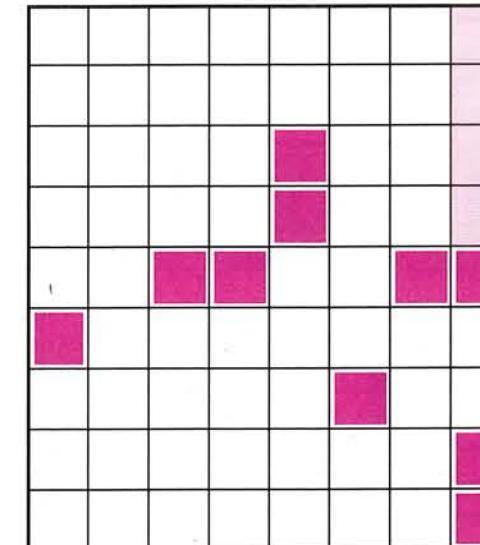
Vanja Saksida
5. r. OŠ »J. Jurčič«
DEVIN

Zaradi stiske s prostorom bom dopisa Arjane Bravin in Maje Radetič o obisku v Zavodu Združenega sveta objavil v prihodnji številki. Prihodnjič bodo prišli v poštov številni drugi zvesti dopisniki, ki so me tokrat kar preplavili s svojimi zanimivimi in doživetimi sestavki. Prosim za razumevanje.

UREDNIK

UGANKE IN ZANKE

kombinacijska križanka

Razporedi v lik vodoravno in navpično vse spodnje besede. Če jih boš vse pravilno razporedil, boš v svih poljih navpično lahko bral ime našega športnega društva.

- 2 črk: AN - EN - JN - NA - OV - UJ
- 3 črk: ITA - LEJ - MOK
- 4 črke: AMIN - ERAR - MERA - NANA - NASA - OCET - OKIS - REAL
- 5 črk: KRANJ - MIREN - UPNIK
- 6 črk: LILJE
- 7 črk: KARAKAL - OKARINA - TEMPERA
- 8 črk: KRONOLOG - ROKAVICA
- 9 črk: ROMANTIKA

osmosmerka (»puzzle«)

E	T	R	A	D	I	R	K	A
K	I	N	V	I	P	O	C	R
N	K	B	A	R	V	I	C	E
E	K	I	N	Č	N	I	V	S
Č	N	B	N	S	A	L	T	A
Š	O	A	E	V	O	R	E	P
O	T	R	K	R	E	D	A	M
V	E	A	G	I	J	N	K	O
P	S	L	O	V	A	R	D	K

Po abecednem redu so imena na raznih šolskih potrebščin potrjevana v vseh osmih smereh (vodoravno, navpično, diagonalno, naprej in nazaj). Ko boš uokviril vsa imena, ti bo ostalo še pet črk, ki tvorijo ime še ene šolske potrebščine.

ATLAS	PERESNICA
BARVICE	PERO
DNEVNIK	PIVNIK
KOMPAS	RADIRKA
KNJIGA	SLOVAR
KREDA	SVINČNIK
NOTES	VOŠČENKE

slikovna križanka

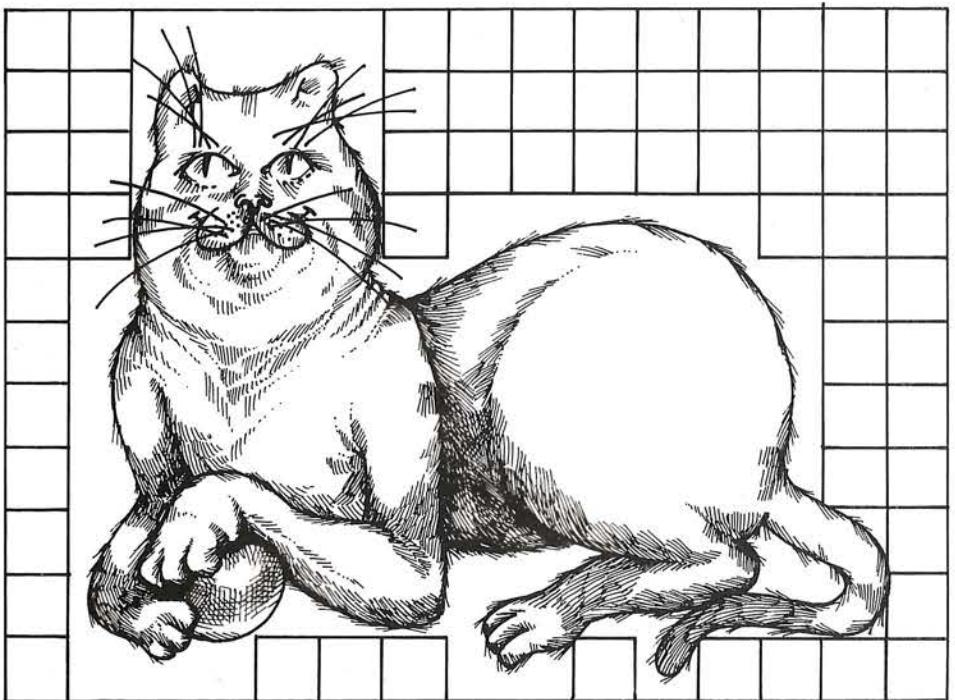

				NOVA GORICA	IT. OBLEKA	LITER	ANGL. OREL	IGLAVEC
	RUSKA REKA					AOSTA		
SESTAVILI UČENCI V. RAZRED OS. Š. D. ZUPANIČ					GRČIJA			
GORA NA GORENSKEM					VERDIJEVA OPERA			
PRIČA PRI BIRMI								
ANGL. LED								
		DOGOV. KOLIČINA	BOLOGNA		AUTOMOBIL. ZHAMKA	KILOGRAM		
SLOV. PISATELJ	AUTOMOBIL. ZHAMKA	NAPRAVA ZA DOLOČ. RAZDALJE	AVSTRIJSKA KRATICA	BERI REVJU GALEB				
ORG. AFRIŠKE ENOTNOSTI				STROK. ZA VINO				
				JUGOSL. OTOK				
REKREAT. DRUŠTVO TRŽAŠK. POMORŠČ.				KISKIK	SL. ZGOD. LINO LEGIŠA			
DARUVAR			STAR SLOVAN	DUŠIK				
	LJ. KOLESAR DRUST.				OSIJEK			
				ANCONA		TRŽAŠKO JAJCE		
						OSMIIJ		

Vera Poljšak
Ilustr. Magda Tavčar

KVADRATKI

KOLIKO KVADRATKOV JE ZASEDEL MUC, KI SE ŠOPIRI NA BELEM
POLJU? REŠITEV POŠILJTE NA OBIČAJEN NASLOV. ČAKA
VAS NAGRADA.

**Rešitve ugank pošljite čimprej na uredništvo Galeba: Lojze Abram,
Ulica G. Amendola 12 - 34134 Trst.**

REŠITVE IZ 7. ŠTEVILKE

4x4. 1. *lik:* Andro - narek - Drago - regal - okoli. 2. *lik:* šagra - Alain - Galli - rilec - Anica. 3. *lik:* sonet - orisi - Nista - ester - tiara. 4. *lik:* nazal - Ameri - Zenga - argon - Liana.

KOMBINACIJSKA KRIŽANKA. Asti - sad - stiskalo - Kontovel - ep - oran - Tass - retorik - ril - rana - acetilen - zanos - ST. *Rešitev* = Kontovel, Dol.

SLIKOVNA KRIŽANKA. Kapo - Anam - vile - amen - licej - Jil - I. S. - komuna - rti - Sordi - ski - čok - potop - IL - obrt - ček - era - O. T. - NR - Mandžuji - zibelka. *Na sliki* = Josip, Jurčič.

REŠITVE IZ 7. ŠTEVILKE SO POSLALI: Aleks Busan, Francesca Kravanja, Elizabeta Leghissa, Giovanna Saletù, Igor Pahor, Lidija Leghissa, 4. r. OŠ »J. Jurčič« — DEVIN. Luka Kafol, Devan Cecchi, Sara Lo Casto, Mila Štefanovič, Eugenio Chiarle, Janja Del linz, Martina Viviani, Ksenija Brecelj, Tatjana Škomac, Milena Udovič, Luana Bretzel, Marko Pertot, Alenka Pertot, Devan Jagodic, Ivana Legovini, Luka Kafol, Martin Turk, Robert Scerni, 1., 2., 3., 4., in 5. r. OŠ »F. S. Finžgar« — BARKOVLJE. Iztok Cergol, Jadranka Cergol, 2. in 5. r. OŠ »F. Milčinski« — KATINARA. Kristjan Lukša, Alessio Štoka, Jadranka Križman, Sara Gruber, Ilonka Rustja, 4. r. OŠ PROSEK. Igor Božič, Mojca Žerjal, Igor Gherdol, Iztok Furlanič, Saša Smotlak, Federico Čok, Marco Feruglio, Fabio Domio, Pamela Morozzi, Micaela Stibiel, 4. in 5. r. OŠ »M. Gregorič Stepančič« — SV. ANA. Nastja Milič, 3. r. OŠ »K. Širok« — DONADONI. Bojan Živec, Sara Žerjal, 4. r. OŠ BORŠT. Milena Cossutta, 3. r. OŠ »A. Sirk« — KRIŽ. Uroš Grilanc, 3. r. OŠ »A. Gradnik« — REPENTABOR. Anita Kuhelj, Franci Kuhelj, 2. in 3. r. OŠ »7. korpusa« — DVOR PRI ŽUŽEMBERKU. Saša Jančar, Gianpaolo Carapucci, Tjaša Gruden, 3., 4. in 5. r. OŠ »J. Ribičič« — SV JAKOB. Danijel Kapun, Roberto Longo, Andrej Grahonja, Barbara Gropajc, Marko Kariš, Silvia Carboni, 2. in 3. r. OŠ PESEK.

NAGRADA DOBIJO: Saša Jančar, 3. r. OŠ »J. Ribičič« — SV. JAKOB. Aleks Busan, 4. r. OŠ »J. Jurčič« — DEVIN. Sara Gruber, 4. r. OŠ PROSEK. Iztok Cergol, 2. r. OŠ »F. Milčinski« — KATINARA. Sara Žerjal, 4. r. OŠ BORŠT.

LETALO: potuje v Berlin

NAGRADO DOBI: Nastja Milič, 3. r. OŠ »K. Širok« — DONADONI.

Mesečnik (10 številk) — Izdaja: Založništvo tržaškega tiska, Trst — Glavni in odgovorni urednik: Lojze Abram — Uredništvo: Ul. G. Amendola 12, 34134 Trst, tel. 415534 — Uprava, fotostavek in ekspedit: Ul. dei Montecchi 6, 34137 Trst, tel. 7796600, 7796610 — Tisk: Graphart, Ul. D. Rossetti 14, 34126 Trst, tel. 772151 — Posamezna številka: 2.500 lir, dvojna: 3.000 lir, naročnina: 15.000 lir

Galeb je registriran na sodišču v Trstu pod št. 158 od 3. maja 1954

Galeb je včlanjen v zvezo periodičnega tiska USPI (Unione Stampa Periodica Italiana)

